

ΛΟΤΟΣ

9-11 ΕΤΩΝ

ΕΥΕΛΙΚΤΗ ΖΩΝΗ • ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Άντρη Αντωνίου

Από τους τέσσερις Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Εικονογράφηση:
Λιάνα Δενεζάκη

Ανεωνάκης
4 | ΣΚΗΝΗ

Σκηνοθέτης

Έπαινος
Γυναικείας
Λογοτεχνικής
Συντροφιάς
2015

ΜΑΘΑΙΝΟΥΜΕ ΓΙΑ...
την
οικογένεια

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Από τους τέσσερις ο τέταρτος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Άντρη Αντωνίου
ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Λιάνα Δενεζάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

© Άντρη Αντωνίου, 2017
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2085-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2086-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% οικολογικό χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

Άντρη Αντωνίου

Από τους τέσσερις Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Εικονογράφηση:
Λιάνα Δενεζάκη

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Η ΑΝΤΡΗ ΑΝΤΩΝΙΟΥ γεννήθηκε στην Κύπρο το 1980. Αποφοίτησε από το Τμήμα Επιστημών της Αγωγής του Πανεπιστημίου Κύπρου και εργάζεται ως δασκάλα. Έχει τιμηθεί με το Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας Κύπρου για Μεγάλα Παιδιά και Εφήβους και έχει βραβευτεί τρεις φορές από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά. Το 2017 επιλέχθηκε για να συμμετάσχει στο πρότζεκτ Aarhus39 ανάμεσα στους 39 πιο υποσχόμενους συγγραφείς παιδικής λογοτεχνίας κάτω των 40 ετών στην Ευρώπη. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα βιβλία της ΜΠΕΛΛΑΔΟΜΑΓΝΗΤΗΣ, ΠΗΝΕΛΟΠΗ και ΚΑΡΔΙΑ ΠΑΝΩ ΣΕ ΡΟΔΕΣ. Από τις Εκδόσεις Κέδρος κυκλοφορεί το εφηβικό μυθιστόρημά της με τίτλο *Το καλοκαίρι που μεγάλωσα*. Περισσότερες πληροφορίες για τη συγγραφέα και τα βιβλία της μπορείτε να βρείτε στη διεύθυνση <https://antriantoniou.com/>

*Σε όσα παιδιά βρέθηκαν
κάποια στιγμή της ζωής τους
στη θέση του Αντωνάκη.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οικογένεια Αριστείδη	9
Ήταν κάπως... λίγος	17
Ξεκόλλα απ' την πόρτα το αυτί	24
Αυτόν τον γάτο ποιος θα τον σώσει;	30
Κατεψυγμένο σημειωματάριο	42
Φώτα, κάμερες, πάμε!	58

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΑΡΙΣΤΕΪΔΗ

Ιδού η οικογένεια Αριστείδη! Μα είναι όλοι εξαιρετικοί. Ο πατέρας Αριστείδης έχει γράψει μέχρι τώρα δεκαέξι βιβλία των πεντακοσίων σελίδων το καθένα, τα οποία έχουν πουλήσει χιλιάδες αντίτυπα. Χιλιάδες! Όσοι είναι και οι θαυμαστές του. Για την ακρίβεια, οι θαυμάστριές του. Γιατί ο κύριος Αριστείδης γράφει ρομαντικές ιστορίες με πρωταγωνίστριες ρομαντικές γυναίκες, που περιμένουν τον ρομαντικό άντρα των ονείρων τους και όλα εξελίσσονται πολύ ρομαντικά. Πώς να μην αποκτήσει μια στρατιά από θαυμάστριες που διαβάζουν τα βιβλία του και ονειρεύονται να ήταν εκείνες στη θέση της ρομαντικής πρωταγωνίστριας; Κάθε φορά που γίνεται μια παρουσίαση κάποιου βιβλίου του, εκατοντάδες γυναίκες στριμώχνονται στο βιβλιοπωλείο, τσιρίζουν και λιποθυμούν στα πατώματα ώσπου να καταφέρουν να

πάρουν μια υπογραφή από τον λατρεμένο τους συγγραφέα. Μα είναι πραγματικά υπερταλαντούχος!

Για τη μαμά Αριστείδη ό,τι και να πει κανείς είναι λίγο. Είναι η πιο πετυχημένη τηλεπαρουσιάστρια της χώρας. Όποτε παίζει η εκπομπή της, τα μηχανάκια που μετρούν την τηλεθέαση ανατινάζονται. Δε σας κάνω πλάκα! Αφού η γυναίκα είναι εκθαμβωτική, ντυμένη με την τελευταία λέξη της μόδας και ανεμίζοντας τα πιο λαμπερά μαλλιά που πέρασαν ποτέ από τη μικρή οθόνη. Και στην εκπομπή της κάνει τα πάντα. Τα πάντα! Λέει τα ζώδια, μαγειρεύει γεμιστά με κιμά και ρύζι, χοροπηδάει, απαγγέλλει, τραγουδάει. Και όλα αυτά πάνω σε εικοσάποντα τακούνια. Μα είναι πραγματικά αξιοθαύμαστη!

Η πρωτότοκή τους κόρη, η πανέμορφη Ιζαμπέλα-Αικατερίνη Αριστείδη, είναι μια νεράιδα. Πώς να μην την καμαρώνουν οι γονείς της; Είναι ψηλή και λιγνή, ψηλόλιγνη δηλαδή, έχει μακριά μαύρα γυαλιστερά μαλλιά και καταπράσινα γατίσια μάτια. Είναι δεκαέξι ετών, όσα και τα χρόνια που κάνει περήφανους τους γονείς της. Πριν ακόμα περπατήσει, έκανε την πρώτη της πιρουέτας, κι έτσι οι γονείς της κατάλαβαν πως η κόρη τους είχε όλα τα προσόντα για να γίνει μια εκπληκτική μπαλαρίνα. Από τότε η Ιζαμπέλα-Αικατερίνη χορεύει με τα μεγαλύτερα μπαλέτα και τρώει κυρίως μαρούλι και μήλα για να διατηρείται αέρινη και λεπτεπίλεπτη. Μα είναι πραγματικά χάρμα οφθαλμών!

Δεύτερος στη σειρά ο καταπληκτικός Φίλιππος-Ναθαναήλ Αριστείδης. Πριν ακόμα πει τις λέξεις «μα-

μά» και «μπαμπά» αναφώνησε τη φράση «τετραγωνική ρίζα», και από εκείνη τη στιγμή και μέχρι σήμερα, που είναι δεκατεσσάρων ετών, αφοσιώθηκε με πάθος στη μεγάλη του αγάπη, τα μαθηματικά. Ποτέ κανένας δάσκαλος ή καθηγητής δεν ήξερε περισσότερα μαθηματικά από τον Φίλιππο-Ναθαναήλ. Τόσο που πολλές φορές οι εκπαιδευτικοί προτιμούσαν να πάρουν έναν υπνάκο πάνω στην έδρα με προσκέφαλο τον καρτοφύλακά τους και να αφήσουν τον Φίλιππο-Ναθαναήλ να παραδώσει το μάθημα. Μα είναι πραγματικά μια ιδιοφυΐα!

Τρίτη στη σειρά η μοναδική Φρειδερίκη-Οφηλία Αριστείδη. Μια δωδεκάχρονη γλυκιά ναζιάρα στην οποία ποτέ κανένας δεν μπόρεσε να χαλάσει χατίρι. Θα τη βρείτε συχνά πυκνά κοντά στο αγαπημένο της πιάνο. Το λατρεύει τόσο που, αν μπορούσε, θα το κουβαλούσε μαζί της παντού, ακόμα και στην τουαλέτα. Το πιο αξιοθαύμαστο από όλα είναι πως δε χρειάστηκε ποτέ κανένας να της διδάξει νότα. Όταν ήταν δύομισι χρόνων, σκαρφάλωσε μια μέρα πάνω στο σκαμπό που βρισκόταν μπροστά στο πιάνο, άνοιξε το καπάκι του και ακούμπησε τα στρουμπουλά της δαχτυλάκια πάνω στα μαυρόασπρα πλήκτρα. Ήταν λες και κάτι μαγικό συνέβη. Έναν χρόνο αργότερα μπόρεσε να παίξει με άνεση την *9η Συμφωνία* του Μπετόβεν, τις *Τέσσερις Εποχές* του Βιβάλντι και όλα τα σπουδαία έργα όλων των σπουδαίων συνθετών κλασικής και κάθε άλλης μουσικής. Και λίγα λέω! Μα είναι πραγματικά αξιολάτρευτη!

Οι γονείς, δακρυσμένοι και κατασυγκινημένοι με τα καταπληκτικά παιδιά τους, συνήθιζαν να τους βγάζουν ασταμάτητα φωτογραφίες, να τις κορνιζάρουν και να τις κρεμάνε στον Τοίχο των Επιτευγμάτων, όπως ονόμαζαν τον πράσινο τοίχο στην ανατολική πλευρά του σαλονιού τους. Εκεί όπου ανέτελλαν τα ταλέντα των πιο χαρισματικών παιδιών της χώρας, μπορεί και της Ευρώπης, χωρίς υπερβολή του πλανήτη ολάκερου.

Μερικές φωτογραφίες με την Ιζαμπέλα-Αικατερίνη να φοράει το άσπρο της κορμάκι και τις χρυσές της πουέντ και να ισορροπεί με ευκολία πάνω στις μύτες των ποδιών της. Μερικές φωτογραφίες με τον Φίλιππο-Ναθαναήλ να βραβεύεται με χρυσό μετάλλιο σε όλους τους διαγωνισμούς μαθηματικών στους οποίους έλαβε ποτέ μέρος. Μερικές φωτογραφίες από τα κονσέρτα στα οποία συμμετείχε η Φρειδερίκη-Οφηλία δίπλα στους σπουδαιότερους μαέστρους του κόσμου.

Κάθονταν με τις ώρες οι γονείς Αριστείδη και καμάρωναν τον πράσινο τοίχο τους με τις καδραρισμένες φωτογραφίες και κρατούσαν ο ένας τρυφερά το χέρι του άλλου. «Τα παιδιά μας είναι σπουδαία», έλεγε ο πατέρας και σκούπιζε με τρόπο τα δάκρυα που ήταν έτοιμα να κυλήσουν.

«Είμαστε πραγματικά τυχεροί που έχουμε τέτοια παιδιά», έλεγε η μητέρα και αναστέναζε με ανακούφιση.

Βέβαια, για να είμαστε απόλυτα ειλικρινείς, τα δά-

Ισαμπέλα-Αικατερίνη Αριστείδη

Φίλιππος-Ναθαναήλ Αριστείδης

Φρειδερίκη-Φαίλια Αριστείδη

κι ο Αντωνάκης...

κρυα και οι αναστεναγμοί δεν ήταν μόνο προϊόντα χαράς και υπερηφάνειας. Οι καημένοι οι γονείς Αριστείδη είχαν κι έναν κρυφό πόνο που δεν άφηναν ποτέ να φανεί στον έξω κόσμο. Για να σας δώσω να καταλάβετε, θα σας πω μονάχα το εξής: Στην κάτω δεξιά γωνιά του ανατολικού πράσινου Τοίχου των Επιτευγμάτων, δίπλα από μια σχισμή, βρισκόταν ένα πολύ μικρό κάδρο με τη φωτογραφία ενός μικροσκοπικού, φαλακρού, κατακόκκινου βρέφους που έκλαιγε σπαρακτικά. Σίγουρα θα αναρωτιέστε ποιο ήταν αυτό το μωρό. Θα σας πω.

Αυτό το μωρό ήταν ο Αντωνάκης. Ο Αντωνάκης ήταν το τέταρτο και τελευταίο παιδί της οικογένειας Αριστείδη. Αντώνιο-Κωνσταντίνο τον βάφτισαν, αλλά κάτι έκανε όλους να τον φωνάζουν Αντωνάκη. Βλέπετε, όταν γεννήθηκε ο Αντωνάκης πριν από δέκα χρόνια, ήταν πεντακόσια γραμμάρια λιγότερα από το κανονικό βάρος ενός νεογέννητου μωρού. Δεν είχε ούτε μια τρίχα στο κεφάλι του και το μόνο που έκανε ήταν να τσιρίζει ολημερίς και ολονυχτίς και να τρομάζει τη γλυκύτατη μητερούλα του, η οποία είχε συνηθίσει τα παιδιά της να γεννιούνται στρουμπουλά, ήσυχα και με πολλά μαλλιά στο πανέξυπνο κεφαλάκι τους. Δεν είχε όμως και πολύ χρόνο να το καλοσκεφτεί τότε, γιατί έπρεπε να κάνει συνεχώς ποδήλατο και διάδρομο και βαράκια για να χάσει τα κιλά της εγκυμοσύνης και να επανέλθει στην εκπομπή της πιο λαμπερή από ποτέ, πριν προλάβουν οι συναδέλφισσές της από τα αντίπαλα κανάλια να της πάρουν την πρωτιά.

Τώρα αν αναρωτιέστε γιατί πάνω σε κοτζάμ πράσινο ανατολικό τοίχο υπήρχαν δεκάδες φωτογραφίες της Ιζαμπέλας-Αικατερίνης, του Φίλιππου-Ναθαναήλ, της Φρειδερίκης-Οφηλίας και μονάχα μία μικρούλα φωτογραφία του Αντωνάκη, η εξήγηση είναι πολύ απλή. Όπως είπαμε, αυτός ήταν ο ανατολικός πράσινος Τοίχος των Επιευγμάτων. Των κατορθωμάτων. Των μοναδικών ταλέντων του καθενός από τα παιδιά. Ο Αντωνάκης δεν είχε κάποιο ταλέντο. Ο Αντώνης ήταν ένα απλό, κανονικό παιδί. Τίποτα το ξεχωριστό. Τίποτα το ιδιαίτερο. Τίποτα το σπάνιο. Ε, τι φωτογραφία να βάλουν και οι καημένοι γονείς του πάνω στον τοίχο τους; Μα τους αδικείτε;

ΗΤΑΝ ΚΑΠΟΣ... ΛΙΓΟΣ

Ο Αντωνάκης λοιπόν όχι μόνο διέφερε ως βρέφος από τα αδέρφια του αλλά και ως νήπιο. Ας πούμε, όταν ήταν δύο χρόνων, έλεγε μόνο «Αααααα» και «Οοοοοο» και «Εεεεεε». Όταν έκλεισε τα τρία, μπορούσε πια να λέει σχεδόν με επιτυχία τις λέξεις «λάλα» και «τσωμί», γιατί του άρεσε πολύ να πίνει γάλα και να τρώει ψωμί.

Οι γονείς θυμόνταν πως, όταν η Ιζαμπέλα-Αικατερίνη ήταν τριών χρόνων, τους απήγγελλε στίχους του Ουίλιαμ Σαίξπηρ που της είχε διαβάσει ο πατέρας της, ο Φίλιππος-Ναθαναήλ μπορούσε να ανα-

λύσει το Πυθαγόρειο Θεώρημα χωρίς να αφήνει ούτε μία λέξη πίσω και η Φρειδερίκη-Οφηλία σκαρφαζόταν ιστορίες και τις αφηγούνταν. Ήταν μάλιστα τόσο αγωνιώδεις οι ιστορίες της, που οι γονείς έφτιαχναν ποπκόρν και το μασουλούσαν με μανία μέχρι να ολοκληρωθεί η ιστορία. Το «λάλα» και το «τσωμί» τούς φαινόταν κάπως... λίγο για ένα παιδί τριών χρόνων, όμως έκαναν υπομονή και έλπιζαν πως σύντομα θα άνηζε κι αυτός, όπως οι σπάνιες τουλίπες που είχαν φυτεμένες στον κήπο τους.

Όταν ο Αντωνάκης έσβησε τα πέντε κεράκια στην τούρτα του, ο πατέρας είχε τη φαινή ιδέα να του κάνει δώρο ένα βιολί, γιατί φανταζόταν πως θα μπορούσαν να κάνουν ντουέτο με τη Φρειδερίκη-Οφηλία. Ο ένας στο πιάνο και ο άλλος στο βιολί, ένα υπέροχο ντουέτο το οποίο θα μάγευε τα πλήθη με τις ουράνιες μελωδίες του. Αλλά, αχ! Μόλις ο Αντωνάκης πήρε το βιολί στα χέρια του, το περιεργάστηκε λίγη ώρα και ύστερα το κοπάνησε με δύναμη στο πάτωμα γελώντας με τον ήχο που έβγαζαν οι χορδές την ώρα που ξεκουρδίζονταν. Ο πατέρας ένιωσε να απελπίζεται, αλλά η Φρειδερίκη-Οφηλία κάθισε στο πιάνο και κατάφερε με τα μελωδικά της παιξίματα να προσφέρει λίγη ανακούφιση στον καημένο της πατερούλη. Ο Αντωνάκης δεν είναι πως δε διασκέδασε σε αυτά τα γενέθλια, αλλά εκείνο το συννεφιασμένο πρόσω-

πο του πατέρα του τον ανάγκασε να σκεφτεί πως κάτι έκανε λάθος.

Στην πρώτη δημοτικού, η δασκάλα του Αντωνάκη ανέθεσε στους μαθητές της από έναν ρόλο για τη γιορτή των Χριστουγέννων, και οι γονείς Αριστείδη πήραν με χαρά θέσεις στην πρώτη πρώτη σειρά δίπλα στα καμάρια τους: την Ιζαμπέλα-Αικατερίνη, τον Φίλιππο-Ναθαναήλ και τη Φρειδερίκη-Οφηλία. Όταν η παράσταση ξεκίνησε, όλα τα παιδιά ήταν γλυκούτσι-κα μέσα στις χριστουγεννιάτικες στολές τους και κέρδισαν επάξια το χειροκρότημα του κοινού. Και ο Αντωνάκης ήταν πολύ χαριτωμένος με την καφετιά στολή του ταράνδου που τον έβαλαν να φορέσει. Και

θα μπορούσε να τα είχε πάει περίφημα, αν δεν ξεχνούσε τα λόγια του κι αν δεν τον έπιαναν τα γέλια, όταν η δασκάλα προσπάθησε να του τα θυμίσει. Κι όταν λέω γέλια, μη φανταστείτε κανένα γελάκι! Μιλάμε για χάχανα κανονικά, αυτά που σε φέρνουν ένα βήμα πριν από το να κατουρηθείς.

Οι γονείς Αριστείδη ένιωσαν ένα μικρό τσίμπημα ντροπής στην καρδιά τους και κοίταξαν με τρόπο πάνω από τον ώμο τους για να δουν αν οι υπόλοιποι γονείς στην αίθουσα είχαν αντιληφθεί πως ο Αντωνάκης ήταν δικό τους παιδί. Η Ιζαμπέλα-Αικατερίνη κρατούσε σφιχτά το χέρι του πατέρα της και η Φρειδερίκη-Οφηλία έσφιγγε με κατανόηση το χέρι της μητέρας της. Εκείνοι αναστέναζαν με απελπισία, καθώς ο Φίλιππος-Ναθαναήλ τούς παρηγορούσε με λόγια τρυφερά και τους εξηγούσε με μαθηματικούς τύπους τι πιθανότητες είχε το βλαστάρι τους να αποτύχει ξανά στο μέλλον. Ο Αντωνάκης, παρόλο που πέρασε καλά σε εκείνη τη χριστουγεννιάτικη γιορτή, βλέποντας τα αναψοκοκκινισμένα πρόσωπα του πατέρα του και της μητέρας του σκέφτηκε πως κάτι έκανε λάθος.

Και στην τρίτη δημοτικού, όταν ήρθε η σειρά του για να φέρει στο σπίτι τη γυάλα με το χρυσόψαρο της τάξης για το Σαββατοκύριακο, τα πράγματα δεν πήγαν ακριβώς όπως θα έπρεπε να πάνε. Παρασκευή απόγευμα ο Αντωνάκης έφερε τη γυάλα στο σπίτι και την ακούμπησε στο κομοδίνο δίπλα από το κρεβάτι του, μέχρι το Σάββατο το πρωί το χρυσόψαρο κοιτούσε τα ραδίκια ανάποδα. Δεν έφταιγε όμως ο Αντω-

νάκης. Δηλαδή, όχι ακριβώς. Απλώς μέρδεψε τη δοσολογία στην τροφή που έπρεπε να βάλει στο χρυσόψαρο και το έκανε να... ανατιναχτεί από το πολύ φαγητό. Ε, θα μπορούσε να συμβεί στον καθένα.

Όταν λέμε στον καθένα, δεν εννοούμε βέβαια την Ιζαμπέλα-Αικατερίνη, τον Φίλιππο-Ναθαναήλ ή τη Φρειδερίκη-Οφηλία. Αυτοί, όταν είχαν φέρει παλιά στο σπίτι το κατοικίδιο της δικής τους τάξης, Δευτέρα πρωί το είχαν επιστρέψει σε τέτοια κατάσταση που οι δάσκαλοι δεν πίστευαν αυτό που έβλεπαν μπροστά στα μάτια τους, και χειροκροτούσαν τόσο δυνατά ώσπου βγήκαν φουσκάλες στα χέρια τους.

Η τάξη της Ιζαμπέλας-Αικατερίνης είχε για κατοικίδιο ένα χαμοτεράκι, το οποίο περιφερόταν ολημερίς βαριεστημένο μέσα στο κλουβί του. Δεν υπερβάλλω καθόλου όταν λέω πως η Ιζαμπέλα-Αικατερίνη κατάφερε μέσα σε δύο μέρες να το μάθει να κάνει σπαγγάτο στον πάτο του κλουβιού του.

Η τάξη του Φίλιππου-Ναθαναήλ είχε για κατοικίδιο ένα τρισχαριτωμένο κουνελάκι, το οποίο δεν έκανε τίποτε άλλο από το να μασουλάει συνεχώς καρότα. Ε, λοιπόν, ο Φίλιππος-Ναθαναήλ σκέφτηκε πως έπρεπε να ανεβάσει λίγο τον πήχην για το κουνελάκι, και έτσι το εκπαίδευσε μέσα σε ένα Σαββατοκύριακο να κάνει το εξής: όταν του λέει κάποιος έναν αριθμό, το κουνελάκι να τον πολλαπλασιάζει επί δύο, να προσθέτει οχτώ, να αφαιρεί πέντε, να διαιρεί διά έξι και να κόβει με τα πεταχτά δοντάκια του το καρότο του σε ισάριθμα κομμάτια. Αμέ!

Η τάξη της Φρειδερίκης-Οφηλίας είχε για κατοικίδιο ένα κιτρινοπράσινο παπαγαλάκι, το οποίο δεν μπορούσε να κάνει τίποτα ιδιαίτερο πέρα από το να τρώει σπόρους και να κοιμάται. Η Φρειδερίκη-Οφηλία δεν το δέχτηκε αυτό. Έβαλε το κλουβί του παπαγάλου δίπλα από το πιάνο της και κατάφερε να το μάθει να κελπαδά στον ρυθμό του Χορού της Νεράιδας των Ζαχαρωτών του Τσαϊκόφσκι. Δεν έχω καμιά αμφιβολία πως, αν ήταν από καμιά μεριά και το χαμστεράκι της Ιζαμπέλας-Αικατερίνης, θα έκανε τις ανάλογες πιρουέτες.

Δευτέρα πρωί, λοιπόν, οι καημένοι γονείς Αριστεΐδη αναγκάστηκαν να καταπιούν την περηφάνια τους και να πορευτούν με τρεμάμενα πόδια στην τάξη του Αντωνάκη για να επιστρέψουν το ψόφιο χρυσόψαρο μέσα σε ένα άδειο κουτί από μαργαρίνη. Για να μπορέσει φυσικά όλη η τάξη να το θρηνήσει και να το θάψει με τις τιμές που του άξιζαν. Ο Αντωνάκης δεν είναι ότι δεν αγαπούσε το χρυσόψαρο, αλλά, να, του φάνηκε λίγο υπερβολική η αντίδραση των γονιών του και τον έκανε να σκεφτεί πως κάτι έκανε λάθος.

Δέκα χρόνια είχαν περάσει από τη μέρα που γεννήθηκε ο Αντωνάκης και από εκείνη τη μέρα συνέχιζε να τα κάνει μαντάρα άπειρες φορές και να νιώθει λίγο άσχημα που δεν μπορούσε ποτέ να φτάσει τα αδέρφια του. Δεν ένιωθε ζήλια, ένιωθε όμως κάποια λύπη και παρακαλούσε να μπορούσε μια μέρα να μπει έστω ένα καδράκι με δική του φωτογραφία στον ανατολικό πράσινο Τοίχο των Επιτευγμάτων.

Εσείς πώς θα νιώθατε αν ο μπαμπάς σας ήταν διάσημος συγγραφέας και η μαμά σας λαμπερή τηλεπαρουσιάστρια; Αν η μεγάλη σας αδελφή ήταν προικισμένη μπαλαρίνα, ο αδελφός σας μαθηματικό μυαλό απ' τα λίγα και η άλλη σας αδελφή σπουδαία πιανίστρια; Πώς θα νιώθατε, ειδικά στην περίπτωση που δεν είχατε κάποιο ιδιαίτερο χάρισμα;

Ο Αντωνάκης Αριστείδης, πάντως, δε νιώθει και τόσο καλά με αυτή την κατάσταση, και αποφασίζει να βάλει τα δυνατά του για να ακούσει επιτέλους το πολυπόθητο «μπράβο» που τόσο λαχταράει.

Τα πράγματα είναι απλά. Το μόνο που χρειάζεται είναι να τα καταφέρει κάπου. Ίσως να μπορούσε να σώσει κάποιον, να εντοπίσει κάτι σημαντικό που έχει χαθεί, να βρει τη λύση σε ένα πρόβλημα που κανένας άλλος δεν μπόρεσε να αντιμετωπίσει.

Ακούγεται πολύ καλή ιδέα. Και αρκετά εύκολη. Τι θα μπορούσε να πάει στραβά άλλωστε; Σωστά; Ή μήπως όχι;

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ΦΡΟΥΤΑ

ΜΠΑΝΑΝΑ
2-4 ΕΤΩΝ

ΣΥΛΛΑΒΙΣΜΟ
ΛΕΞΕΙΣ,
ΑΚΟΥΩ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 600 λέξεις
Προσχολική ηλικία

ΦΡΑΟΥΛΙΤΣΑ
5-6 ΕΤΩΝ

ΚΑΤΑΝΟΩ
ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 1.500 λέξεις
Νηπιαγωγείο & Α' Δημοτικού

ΒΑΤΟΜΥΡΟ
7-8 ΕΤΩΝ

ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΙΚΡΑ
ΚΕΙΜΕΝΑ
Από 2.000 λέξεις
Β & Γ' Δημοτικού

ΛΩΤΟΣ
9-11 ΕΤΩΝ

ΕΥΚΟΛΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΩ
Από 3.000 λέξεις
Δ' & Ε' Δημοτικού

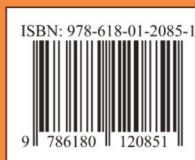
ΕΙΝΟΜΗΛΟ
11+ ΕΤΩΝ

ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Από 10.000 λέξεις
Ε & ΣΤ' Δημοτικού

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 19614